

njička, dedek pa bo sedel za pečjo, pipico v ustih, smehljal se bo malo in bo kašljal hripavo...

Tako je mislil Tonček in je komaj čakal večera. Slutil je nekaj lepega in čudovitega, kar mora priti vsak čas, in bal se je, da bi ga ta slutnja ne varala. Zakaj ponosni, rdeči kakor kri, so jadrili kalini po jasnem azurju; švigali so z drevesa na drevo, nad celo vasjo, nad polji in nad njivami, vedno naprej, iz kraja v kraj. Smehljali so se poredno malemu Tončku in so ga dražili: »Ali te imajo skomine? ... Pa se še ti imej tako gosposko kakor mi — revček!...«

Drugo jutro navsezgodaj se je zgodilo nekaj čudovitega. Lahnih korakov je vstopil ded v Tončkovo spalnico, tiščal je nekaj rdečega, nekaj živega v dlani. In to živo, to rdeče je čivkalo žalostno, zbežalo bi bilo rado.

»Tonček! Vstani, kalina sem ti prinesel.«

Kakor blisk je bil Tonček na nogah. Mencal si je še zaspane oči, držal je dedka za rokav.

»Spustite ga, da zleti! — — Kje ste ga pa ujeli? Ali na limanicah?«

»Da, na limanicah, Tonček.«

Spustil je ded kalina iz roke, da je sfrfotal po izbi. Tončku se je zdel tako lep in vesel, da se mu je glasno zasmel. Rdeč, živ piruh je bil to — ravno v okno se je zaletel.

»Ubil se bo!« se je prestrašil Tonček in je stekel k oknu. Ujel je kalina, a izmuzal se mu je in se je zaletel zopet v steklo, padel je na polico, dvignil se je in zopet butal — —

Ded se je premislil:

»Ne, dajva ga rajši vun! Naj bo zunaj. — — Tu bo poginil, če bo tako butal v steklo.«

Odprl je ded okno, in kalin je zletel vun. Zamigljalo je visoko v zraku, rdeče, gosposko, in je izginilo za gozdom. Vesel je bil tega Tonček, vesel, da je rešen ubogi kalin in da bo lahko živel v prostosti...

Od tistega časa naprej ni Tonček nič več prosil deda, da bi mu lovili ptice.

Cvetinomirski.

Nad jazbeca.

epi so dnevi jesenski, ko plačuje dobra mati narava marljivega poljedelca. Vse svoje darove mu siplje v naročje v zahvalo za skrb, ki ji jo je posvečal tekom leta. Toda v tem času splošne zadovoljnosti se pa zgodi pogosto, da se začne marsikateri štirinogati gozdni prebivalec vmešavati v pravice poljedelčeve in zahteva kar meninič tebinič svoj delež. Toda kmet se trdno drži svojega, in tako nastane med gozdnimi prebivalci in med človekom spor, ki napravi opazovalcu pogosto mnogo radosti. Tak dobrovoljen humorist, ki zabava za nezatno plačilo, je, na primer, jazbec. Saj vam je znano to ime? Tista siva žival z belo progo po hrbtu, ki se prikaže šele na večer, tista zabava nehote.

Jeseni namreč, ko so že polja obrana in travniki goli, pride ščetinasta mrcina iz svoje luknje in se spravi nad koruzo. Posebno redno obiskuje njive, ki so blizu gozda. Pogosto se tudi zgodi, da privede s seboj kar celo družino, in vsi zelo pridno obdelujejo koruzo. Naši ljudje pa slovijo že od nekdaj po svoji gostoljubnosti, in zato ni nič čudnega, če tudi gozdnemu gostu postrežejo, s čimer vedo in znajo. Precej, ko se zmrači, se napote gospodinje ali deca ali kdorkoli na njive, obloženi s trskami, drvami, starimi čevlji in capami in slično ropotijo. Ko pridejo do njiv, zakurijo pri vsaki po tri, štiri ali tudi po več ognjev. Nanje nalože cunj in starih čevljev, a vse to dobro omečejo s prstjo. To kadilo razprostira daleč naokrog vonj popolnoma svoje vrste, in neredko se zgodi, da ponižni gost v svoji skromnosti odkloni tak svečan sprejem in ostane tudi čez noč — doma. Kakor so pa ljudje različni — eni ponižni, drugi prevzetni — tako so tudi živali. Često-krat se jazbecu ne zdi prav nič odveč, da si ubogi človek toliko prizadeva, da bi mu dostojno postregel, in brez pardona in priklona korači skozi gosti dim naravnost na njivo. Tam si napravi udoben prostorček in začne počasi in priročno lomiti storže. Naši ljudje pa imajo kljub temu, da se jim vedno in povsod očita neotesanost in robotost, precej dobro razvit čut za dostojnost in omiko; tako nesramno postopanje jih užali v dno njih miroljubnega srca, pa jim vzbudi jezo in maščevalnost. Brez posvetovanja zapriseže vsak smrtno sovraštvo neotesancu, ki ne vé ali noče vedeti, kako in kaj se v poštenih družbi spodobi.

Zvečer, ko se približa deseta ura, pove gospodar v kratkih in jedrnatih besedah, da je zaprisegel strašno maščevanje gostu, ki je kršil tako brezčutno in brezobzirno najpreprostejša pravila spodobnosti. Vsa družina mu molče pritrди, in precej začno z oboroževanjem. Vile, koli, cepci, bati, motike, krampi — vse pride prav. Ko so oboroženi vsi, pokličejo še psa, ki ga vede hlapec ali gospodar na vrvi — in armada nastopi pot. Včasih šteje taka vojska do deset in tudi več oseb. In pomislite — to ni šala — deset nad enega, čeprav ima štiri noge!

Ko pridejo k njivi, obstoje in poslušajo, če kje kaj šumi in poka. Vsi so mirni kot črni železni kipi — niti dihati si ne upajo prosto. Edini pes ne more krotiti svoje vroče krvi, a ko ga gospodar lahno krcne po ušesih, pa hitro spozna, da naglica ni nikjer dobra, in mirno leže h gospodarjevim nogam.

Na njivi zašumi. Pok - pok — pokajo storži; nato se začuje šustenje, ki ga povzroča ličkanje. Vsi prisluhnejo, se spogledajo in ob mesečnem svitu izgledajo kakor strahovi, ki so prišli od kdovekod in čakajo na svojo žrtev.

(Konec prihodnjič.)

